

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Mgr. Bc. M. J.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Ortmanem, CSc.
sídlem Husovo náměstí 65/2, 268 01 Hořovice

proti
žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech
služebního poměru**
sídlem Kongresová 1666/2, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2020 č. 1307/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru (dále též „*služební funkcionář*“) ze dne 27. 5. 2020 č. 1059/2020. Tímto rozhodnutím služební funkcionář přiznal žalobci úroky z prodlení (dále též „*úroky*“) z částky 5 016 Kč, a to ve výši 1 728 Kč z jistiny v částce 2 640 Kč, sražené dne 14. 5. 2010 a vyplacené žalobci dne 14. 9.

2018, a dále ve výši 1 539 Kč z jistiny v částce 2 376 Kč, sražené dne 15. 6. 2010 a vyplacené žalobci dne 14. 9. 2018.

2. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
3. Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ve věcech kázeňských ze dne 3. 12. 2009 č. 19/2009 (dále též „*rozhodnutí o kázeňském přestupku*“) byl žalobce uznán vinným kázeňským přestupkem podle § 45 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZSP*“), za který mu byl uložen kázeňský trest spočívající ve snížení základního tarifu o 10 % na dobu dvou měsíců (částka 5 016 Kč). Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním.
4. O odvolání žalobce rozhodl policejní prezident rozhodnutím ze dne 19. 4. 2010 pod č. j. PPR-1233-10/ČJ-2010-99KP, jímž potvrdil rozhodnutí o kázeňském přestupku. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ve správním soudnictví.
5. Osmý senát Městského soudu v Praze žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 18. 3. 2014 č. j. 8 Ad 12/2010-45, zrušil rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 19. 4. 2010 č. j. PPR-1233-10/ČJ-2010-99KP, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
6. Policejní prezident rozhodnutím ze dne 29. 7. 2014 č. j. PPR-1233-29/ČJ-2010-990131 zrušil rozhodnutí o kázeňském přestupku (ze dne 3. 12. 2009 č. 19/2009) a řízení zastavil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 7. 2014.
7. Služební funkcionář dne 14. 3. 2018 pod č. 155/2018 rozhodl o vydání žalobci částky 5 016 Kč původně stržené podle rozhodnutí o kázeňském přestupku (dále též „*rozhodnutí o vydání původně stržené částky*“), které považoval za bezdůvodné obohacení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 10. 4. 2018 odvolání.
8. Dne 19. 4. 2018 pod č. j. KRPA-366035-24/ČJ-2017-0000ZT, služební funkcionář ve sdělení uvedl, že jelikož žalobce v odvolání ze dne 10. 4. 2018 proti rozhodnutí o vydání původně stržené částky požadoval její vrácení ve výši 5 016 Kč s úroky, bylo podání posouzeno jako žádost o zahájení řízení ve věcech služebního poměru, o přiznání úroků z částky původně stržené, a o tomto požadavku bude rozhodnuto v samostatném řízení.
9. Oznámením ze dne 19. 4. 2018 č. j. KRPA-148793/ČJ-2018-0000ZT služební orgán zahájil řízení ve věcech služebního poměru žalobci, který v odvolání ze dne 10. 4. 2018 požadoval „*navrácení uvedené celkové částky ve výši 5.016.- Kč se všemi náležitostmi, tedy úroky, valorizací apod. přílehlavé výši hotovosti v příslušných obdobích do doby vyplacení uvedené protiprávně zadržované hotovosti*“.
10. Dne 24. 8. 2018 žalovaný pod č. 784/2018 potvrdil rozhodnutí o vydání původně stržené částky.
11. Dne 14. 9. 2018 byla žalobci fakticky vyplacena částka 5 016 Kč.
12. Dne 24. 10. 2018 služební funkcionář požádal personální odbor Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy o vyčíslení úroků.
13. Dne 25. 10. 2018 (č. j. KRPA-148793-14/ČJ-2018-000ZT) byly úroky vyčísleny, takto: 1) k jistině v částce 2 640 Kč, která byla sražena dne 14. 5. 2010 a vrácena dne 14. 9. 2018, činí úroky částku 1 728 Kč; 2) k jistině v částce 2 376 Kč, která byla sražena dne 15. 6. 2010 a vrácena dne 14. 9. 2018, činí úroky částku 1 539 Kč, s poznámkou, že při výpočtu bylo postupováno podle nařízení vlády č. 142/1994 Sb. (platné do 31. 12. 2013), novelizované nařízením vlády č. 163/2005 Sb., č. 33/2010 Sb., č. 180/2013 Sb., a s účinností od 1. 1. 2014 nařízením vlády č. 351/2013, které určují výši procentních bodů se zvýšením o repo sazbu stanovenou Českou národní bankou pro první den daného kalendářního pololetí.
14. Dne 25. 12. 2018 žalobce podal na služebního funkcionáře stížnost ve věci vyčíslení úroků.

15. Dne 30. 1. 2019 ve vyjádření ke stížnosti byl specifikován výpočet úroků.
16. Prvostupňovým rozhodnutím (ze dne 27. 5. 2020 č. 1059/2020) služební funkcionář přiznal žalobci úroky z částky 5 016 Kč, a to ve výši 1 728 Kč (z jistiny v částce 2 640 Kč sražené dne 14. 5. 2010 a vyplacené žalobci dne 14. 9. 2018), a ve výši 1 539 Kč (z jistiny v částce 2 376 Kč sražené dne 15. 6. 2010 a vyplacené žalobci dne 14. 9. 2018). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
17. Napadeným rozhodnutím (ze dne 12. 11. 2020 č. 1307/2020) žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
18. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
19. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá zkrácení práv, jelikož mu ke dni 14. 9. 2018 byla vrácena toliko jistina, o úroku bylo rozhodnuto až rozhodnutím služební funkcionáře. Žalobce požadoval úroky nikoli od data vyplacení jistiny, nýbrž od data připsání mu na účet. Nesouhlasí s žalovaným, který sporoval nárok žalobce na úrok. Podle žalobce zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „OZ“) upravuje problematiku úroků obecně ve vztahu ke všem pohledávkám, proto dlužník, který nesplní svůj dluh řádně a včas, je v prodlení, což s sebou nese povinnost hradit úroky jako příslušenství pohledávky.
20. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce se neztotožňuje se žalovaným, který zpochybnil námitku neúměrné délky řízení. Žalovaný sice připustil neúměrně dlouhou dobu trvání řízení, na které ale nese vinu zčásti žalobce (navrhoval vyloučení služební funkcionáře z řízení pro tvrzenou podjatost), zčásti služební funkcionář (spisový materiál nepostoupil k rozhodnutí, nýbrž doručil „z nepochopitelných důvodů“ jiné osobě). Žalovaný porovnává neporovnatelné kategorie, zpoždění na straně žalobce zdůvodňuje procesním nárokem žalobce a na straně policejního sboru za „nepochopitelné důvody“. Žalovaný pochybení služební funkcionáře považuje za vadu řízení, která však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce s tím nesouhlasí, protože nezákonné porušování procesních lhůt vede k nesprávnému rozhodnutí. Žalovaný tím alibisticky zpochybňuje dobu řešení námítky podjatosti, a tvrdí, že žalobce často napadá nepodjatost služební funkcionáře, přičemž si musí být vědom, že takový úkon může být dlouhodobějšího charakteru. Žalobci není zřejmé, odkud žalovaný čerpá informace o „častém“ uplatňování námítky podjatosti vůči služebním funkcionářům Policie České republiky. Žalovaný má tedy přístup do jiných spisů k jiným věcem služebního poměru, a účelově hodnotí „znalosti“ žalobce s vykonstruovaným závěrem, že námitkou podjatosti je zneužíván procesní postoj. Žalovaný tím narušuje rovnost zbraní.
21. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce poukazuje na účelové vypořádání námitek ohledně neseznámení žalobce se spisovým materiálem a s krácením jeho procesních práv v řízení. Podle žalovaného požadoval žalobce vrácení jistiny, nikoli úroky. Přitom žalobce má na úroky nárok ze zákona, příslušenství pohledávky je součástí jistiny jako hlavního nároku.
22. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce brojí proti závěru žalovaného, že vada doručování rozhodnutí služební funkcionáře původní zmocněnkyni žalobce nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.
23. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že žalobce v podání ze dne 13. 9. 2017 požadoval pouze původně sraženou částku, úroky nepožadoval. Tento požadavek uplatnil až v odvolání ze dne 10. 4. 2018 proti rozhodnutí o vydání původně sražené částky. Požadavek na zaplacení úroků vyhodnotil služební funkcionář jako žádost o přiznání úroků, proto k tomuto zahájil řízení ve věcech služebního poměru. Žádosti žalobce bylo zcela vyhověno, jistina i úroky mu byly přiznány a vyplaceny.

Ust. § 213 ZSP předpokládá existenci bezdůvodného obohacení, úroky neupravuje, toliko je zmiňuje § 208 ZSP v souvislosti s promlčením úroků a opětujících se plnění přiznaných pravomocným rozhodnutím. Otázkou úroků v ZSP se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2016 č. j. 6 As 75/2015-17, který dovodil, že příslušník bezpečnostního sboru má nárok na úroky analogicky podle § 1968 a 1970 OZ. Služební funkcionář proto podle požadavku žalobce a v souladu s OZ ve věci rozhodl. Z ničeho nevyplývá, že by služební funkcionář při rozhodování o úhradě dluhu, v daném případě vrácení jistiny, byl povinen rozhodovat i o úrocích, které příslušník nežádal. Za jistinu je považována základní peněžní částka, která byla (v daném případě) získána bez právního důvodu. Při stanovení výše úroků bylo vycházeno z částek, které byly žalobci původně strženy jako kázeňský trest, a to 1) z částky 2 640 Kč, která byla žalobci stržena ze služebního příjmu za měsíc duben 2010 a 2) z částky 2 376 Kč, která mu byla stržena ve služebním příjmu za měsíc květen 2010. Doba prodlení pak byla v případě první jistiny stanovena od 16. 5. 2010 do 14. 9. 2018, v případě druhé jistiny od 16. 6. 2010 do 14. 9. 2018. Při výpočtu výše úroků z prodlení bylo postupováno podle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků a poplatku z prodlení podle OZ, a kterým se stanoví minimální výše nákladů spojených s uplatňováním pohledávky, ve znění pozdějších předpisů, dále podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, ve znění pozdějších předpisů, které nabylo účinnosti dne 1. 1. 2014.

24. Žalovaný dále uvedl, že délkou řízení se zabýval v napadeném rozhodnutí, ze kterého citoval poslední odstavec str. 11 a první odstavec str. 12. Doplnil, že nepochybně, že předmětné řízení trvalo delší dobu, přesto je přesvědčený, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Námitka podjatosti služebního funkcionáře byla vznesena i v řízení ve věcech služebního poměru o vydání původně stržené částky bez konkretizace důvodů, pro které by měl být služební funkcionář podjatý, a to vůči služebnímu funkcionáři, který rozhodoval jak v prvním stupni řízení, tak i v řízení odvolacím. Žalobce byl před vydáním každého rozhodnutí seznámen se spisovým materiálem a mohl se k němu vyjádřit, což učinil. K jeho žádosti mu byla poskytnuta kopie spisového materiálu, který byl podkladem pro rozhodnutí ve věcech služebního poměru.
25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez nařízení jednání, jelikož žalobce i žalovaný se k takovému vyřízení věci ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili, souhlasili proto konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal žalobu důvodnou.
26. *K prvnímu žalobnímu bodu* soud předně k námitce, že o úroku bylo rozhodnuto až rozhodnutím služebního funkcionáře, žalobce jej nedostal s jistinou, uvádí, že ověřil, že žalobce až součástí odvolání ze dne 10. 4. 2018 učinil žádost, jíž se domáhal vrácení částky jistiny „se všemi náležitostmi, tedy úroky, valorizací apod. přiléhavé hotovosti v příslušných obdobích do doby vyplacení uvedené protiprávně zadržované hotovosti“. Tomu se tak stalo až poté, co o toliko jistině na základě předchozího návrhu žalobce již služební funkcionář dne 14. 3. 2018 rozhodl rozhodnutím o vydání původně stržené částky 5 016 Kč. Na základě již

zmíněného odvolání žalobce ze dne 10. 4. 2018 žalovaný dne 24. 8. 2018 potvrdil rozhodnutí služebního funkcionáře o vydání původně stržené částky 5 016 Kč ze dne 14. 3. 2018. V samostatném řízení pak služební funkcionář rozhodnutím ze dne 27. 5. 2020 přiznal žalobci výše specifikované úroky, které vypočítal do dne 14. 9. 2018, kdy žalobci byla vyplacena jistina, od níž se úroky odvíjí. V takovém postupu soud zkrácení práv žalobce neshledal.

27. Soud připomíná, že žalobce částku jistiny ve výši 5 016 Kč, od níž se úrok odvíjí, nesporně, soud uvedenou částku proto bude též považovat za jistinu v dané věci. Ze správního spisu soud ověřil, že výrokem rozhodnutí služebního funkcionáře byly žalobci přiznány úroky z uvedené částky, která byla nadvakrát žalobci stržena ze služebního příjmu. V prvním případě byla žalobci dne 14. 5. 2010 stržena částka 2 640 Kč, která mu byla vyplacena dne 14. 9. 2018, úrok činil 1 728 Kč. Ve druhém případě byla žalobci dne 15. 6. 2010 stržena částka 2 376 Kč, která mu byla vyplacena dne 14. 9. 2018, úrok činil 1 539 Kč. Termíny stržení uvedených částek ani vyplacení jistiny žalobci rovněž žalobce nesporně. K otázce doby, za kterou byly úroky z prodlení počítány, se vyjádřil již žalovaný na straně 10 napadeného rozhodnutí, na základě odvolací námitky žalobce, že úroky musí být vyčísleny do doby připsání na účet. Žalovaný se s žalobcem neztotožnil, že by bylo správné počítat úroky z prodlení do doby vyplacení žalobci na účet, neboť dobou, kdy byl bezpečnostní sbor bezdůvodně obohacen (v jistině) na úkor žalobce, je doba od stržení uvedených dvou částek (tvořících jistinu) ze služebního příjmu v měsících květen a červen 2010 do doby, než jistina byla žalobci vyplacena, což je dne 14. 9. 2018. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a doplňuje, že oprávnění požadovat úroky z prodlení je následkem prodlení s vyplacením peněžitého plnění. Žalovaný byl v prodlení s vyplacením předmětné jistoty ve výši 5 016 Kč do doby, než byla tato částka vyplacena žalobci, což bylo dne 14. 9. 2018. Pouze za tuto dobu, tedy do dne 14. 9. 2018, kdy byl žalovaný v prodlení s vyplacením jistoty žalobci, náleží žalobci úroky, nikoli do doby připsání na účet, jak se snaží navodit žalobce. K takovému postupu soud neshledal žádný rozumný důvod. Výpočet výše úroků byl stanoven podle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb., které určuje výši procentního bodu zvýšené o repo sazbu stanovenou Českou národní bankou pro první den daného kalendářního pololetí.
28. Žalobce dále zpochybňuje úvahu žalovaného, zda vůbec má žalobce nárok na náhradu úroků. Ačkoli žalovaný v předposledním odstavci na str. 9 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*zůstává otázkou, zda vůbec má odvolatel právo na úhradu úroků z prodlení v případě vrácení bezdůvodného obohacení*“, z kontextu napadeného rozhodnutí, zejména z jeho výroku je patrné, že žalobci byly úroky přiznány v plné výši. Není zřejmé, jak namítaná úvaha žalovaného mohla zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce, když žalovaný napadeným rozhodnutím úroky žalobci přiznal. Žalobce ostatně v žalobě netvrdí, ani nedokládá, jak bylo uvedenou úvahou žalovaného zasaženo do jeho práv. V souzené věci je podstatné, že napadeným rozhodnutím, resp. rozhodnutím služebního funkcionáře, byly žalobci úroky přiznány. První žalobní bod není důvodný.
29. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s žalovaným ohledně délky řízení, kterou považuje za neúměrnou. Z posledního odstavce na str. 11 napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný k odvolací námitce žalobce konstatoval, že „*služební funkcionář nerozhodl o podání odvolatele, na základě kterého bylo zahájeno řízení ve věcech služebního poměru o přiznání úroků z prodlení u vydání bezdůvodného obohacení ve výši 5.016,- Kč v zákonem stanovené lhůtě podle § 175 odst. 5 zákona, což je shledáno senátem jako vada řízení, nikoliv však vada řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí služebního funkcionáře, protože senát považuje lhůty stanovené v § 175 odst. 5 zákona za pořádkové, kdy nedodržení zákonem*

stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí“. Soud se s citovaným závěrem žalovaného ztotožňuje a shledává jej v souladu s ustálenou judikaturou, na kterou ostatně odkázal sám žalovaný v napadeném rozhodnutí. Lze se ztotožnit s úvahou žalobce, že služební funkcionář vydal rozhodnutí po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 175 odst. 5 ZSP. Je třeba však uvést, že lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Toliko nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí nemůže být samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011 č. j. 9 A 128/2010-33). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný na str. 10 až 12 podrobně popsal důvody na straně žalobce i služebního funkcionáře, pro které došlo k prodlení s vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře. Skutečnosti uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí žalobce nespornuje, pouze namítá, že důvody existující na jeho straně a na straně služebního funkcionáře jsou nesrovnatelné. Takový nesouhlas žalobce nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Není zřejmé, jak odůvodněním žalovaného, proti kterému žalobce v podané žalobě brojí, mohlo být zasazeno do práv žalobce, když žalovaný pouze popsal jednotlivé skutečnosti, které podle něj zapříčinily prodlení s vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře, který měl rozhodnout ve věci žalobce ve lhůtě podle § 175 odst. 5 ZSP (*služební funkcionář je povinen rozhodnout o podání do 30 dnů a ve složitějších případech do 60 dnů od jeho doručení*). Nedodržení této povinnosti nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

30. Soud za nedůvodnou považuje i námitku žalobce ohledně zpochybňování doby řešení žalobcem uplatněné námitky podjatosti. Žalovaný na str. 14 napadeného rozhodnutí se ztotožnil s žalobcem, že délka doby, ve které rozhodne nadřízený služební funkcionář o podjatosti nebo nepodjatosti služebního funkcionáře není závislá na vůli a projevu vůle žalobce. Zároveň uvedl, že žalobce často napadá nepodjatost služebního funkcionáře v řízení ve věcech služebního poměru. Musí si být vědom, že rozhodování o nepodjatosti služebního funkcionáře je úkon, který může být dlouhodobějšího charakteru. Žalovaný tímto v rámci vypořádání odvolací námitky toliko upozornil na fakt opakovaného uplatnění námitky podjatosti ze strany žalobce, přesto se ztotožnil s žalobcem, že délka doby rozhodnutí o námitce je věcí bezpečnostního sboru. Žalobce v podané žalobě nikterak nespornuje, že opakovaně uplatňoval námitku podjatosti, pouze namítá, že není zřejmé, odkud žalovaný tyto poznatky čerpá a že postup žalobce hodnotí účelově. Soud ze spisu ověřil, že žalobce opakovaně uplatňoval námitky podjatosti i v řízení o vydání bezdůvodného obohacení. Soud neshledal v konstatování žalovaného ve vztahu k uplatňování námitky podjatosti porušení zásady rovnosti zbraní, jak namítá žalobce. Správní orgány nerozhodují ve vakuu, účastníci a orgány veřejné moci nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně učinili.
31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připomněl, že služební funkcionář odůvodnil prodlení s vydáním prvostupňového rozhodnutí mimo jiné i uplatněním námitky podjatosti. K tomuto soud připomíná, že bylo povinností služebního funkcionáře o podání žalobce ve lhůtě podle § 175 odst. 5 ZSP rozhodnout, a ačkoli došlo k vydání rozhodnutí služebního funkcionáře až po lhůtě předpokládané zákonem, nemá tato skutečnost vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Druhý žalobní bod není důvodný.
32. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce obecně namítá, že způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkami ve vztahu k neseznamování žalobce se spisovým materiálem a s krácením procesních práv žalobce v řízení, je účelový. Žalobce v žalobě uvedené zcela obecné tvrzení

nikterak nespécifikoval, neuvedl, jaké konkrétní závěry žalovaného považuje za účelové, ani z jakého důvodu tak usuzuje. Takto zvolená obecná argumentace žalobce předurčuje i rozsah vypořádání soudem. Není úlohou soudu na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech, stavěl by se tak do pozice obhájce té které strany. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný se na str. 16 až 18 zabýval odvolacími námitkami žalobce ohledně tvrzeného neseznamování se správním spisem a krácení práv. Žalobce však v podané žalobě neuvedl, s jakými konkrétními závěry žalovaného vyjádřenými v napadeném rozhodnutí nesouhlasí, resp. které považuje za účelové a zároveň ani netvrdil konkrétní skutečnosti svědčící o účelovosti závěrů žalovaného. Omezil se toliko na konstatování účelovosti způsobu vypořádání dotčených námitek. Takto obecně formulovaná žalobní námitka nemůže být důvodná. Soud přitom ověřil, že žalobce byl s obsahem správního spisu před vydáním rozhodnutí seznámen, jeho zmocněnkyni byla předána kopie spisového materiálu (viz např. úřední záznam ze dne 14. 2. 2019 č. j. KRPA-148793-24/ČJ-2018-0000ZT).

33. Stejně tak neshledal soud důvodnou ani námitku žalobce ohledně požadavku vrácení jen bezdůvodného obohacení, nikoliv úroků z prodlení. Soud odkazuje na vypořádání shora, jelikož se touto námitkou již zabýval, současně doplňuje, že žalobci byly úroky přiznány, proto polemika žalobce není relevantní. Třetí žalobní bod není důvodný.
34. *Ke čtvrtému žalobnímu bodu* soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný nad rámec skutečností uváděných žalobcem v odvolání shledal, že rozhodnutí služebního funkcionáře bylo doručeno dne 4. 6. 2020 v 9:01 hod prostřednictvím datové zprávy zmocněnkyni žalobce, která již žalobce nezastupovala v řízení. Žalobce jí dne 13. 2. 2020 vypověděl generální plnou moc. Odvolání plné moci bylo doručeno e-mailem žalovanému a dne 13. 2. 2020 bylo zaevidováno pod č. j. KRPA-54089/ČJ-2020-0000KR, dne 12. 3. 2020 jej vzal žalovaný na vědomí, což sdělil žalobci písemností č. j. KRPA-54089-2/ČJ-2020-0000KR, ale nedošlo k zaevidování předmětného odvolání plné moci v napadeném řízení a služební funkcionář, který řízení vedl, neměl povědomí o odvolání plné moci. Proto došlo k zaslání rozhodnutí služebního funkcionáře zmocněnkyni dne 4. 6. 2020. Informaci o tom, že žalobce již není zastupován zmocněnkyní, se služební funkcionář dozvěděl posléze dne 4. 6. 2020. Následně dne 5. 6. 2020 bylo doručeno rozhodnutí služebního funkcionáře žalobci do vlastních rukou v souladu s § 176 odst. 1 ZSP. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný konstatoval, že došlo k vadě řízení při doručování napadeného rozhodnutí, nicméně tato vada řízení nemá vliv na jeho zákonnost.
35. Soud se shora uvedeným závěrem žalovaného ztotožňuje. Je nepochybné a mezi účastníky řízení nesporné, že při doručování rozhodnutí služebního funkcionáře došlo k pochybení, které však bylo zhojeno doručením přímo žalobci. Takové pochybení není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Ostatně ani žalobce v podané žalobě netvrdí žádné bližší důvody, proč by mělo být na základě vadného postupu služebního funkcionáře při doručování zrušeno napadené rozhodnutí, ani neuvádí, jak konkrétně bylo uvedeným postupem zasaženo do jeho práv. K tomuto soud pro úplnost dodává, že rozhodnutí služebního funkcionáře bylo žalobci doručeno dne 5. 6. 2020, přičemž ten proti němu brojil podaným odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Čtvrtý žalobní bod není důvodný.
36. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu